

at rette en Tak baade til den højtærede Justitsminister først for, at en Undersøgelseskommision er sat i Gang, og dernæst for, at Aktstykkerne nu foreligge, og til Overretsassessor Schrøder, hvis Arbejde det er. Arbejdet foreligger, synes jeg, i en klar Affattelse og i en fortrinlig og let overskuelig Form.

Det vil være ærede Medlemmer bekendt, at Klagepunkterne falde i to bestemte adskilte Grupper. Den ene omfatter de Klagepunkter, de Angreb, som udgøre Overfaldet — kan jeg vel gerne sige — paa Bestyrerinden, ikke som Bestyrerinde, men som Kvinde. Det Tilfælde er jo maaske enestaaende i vort offentlige Liv, at en navngiven Kvinde paa den Maade drages frem i Pressen og paa Folkemøder og saares paa det dybeste, idet hendes mest intime Forhold drages frem paa offentlige Møder til Forhandling og Drøftelse og Vedtagelse af Resolutioner. Den Del af Klagepunkterne, som hører derhen, er let at overskue. Jeg mener, at disse Klager ere faldne helt og holdent til Jorden og faldne med Skam for den Mand, der har rejst dem mod en navngiven Kvinde ved offentlige Møder uden Skygge af Bevis. Der er ikke Fugls Føde tilbage. Og det staar for mig som helt uforstaaeligt, hele dette Angreb, at en Mand med Dannelse og af Ære — ja, om en Folkets Repræsentant maa vi jo dog forudsætte begge Dele — paa et saa løst Grundlag saarer en Kvinde saa dybt. Jeg tror som sagt neppe, at noget tilsvarende har fundet Sted i vort offentlige Liv, og jeg skal ikke nægte, at det gjorde stærkt Indtryk paa mig i Sommer, da jeg første Gang ved et personligt Møde med det ærede Medlem for Aarhus nordre Valgkreds (Sabroe) fik at vide, at det Angreb skulde rettes. Det var i de samme Dage, jeg i Socialdemokratiets Hovedorgan læste en Artikel om, at Socialdemokratiet var den egentlige Ridder i vort offentlige Liv. Man gav sig selv Ridderslaget, i den offentlige Debat var dette Parti det, der førte de ridderlige Vaaben. Men til Riddervaabens Indvielse hørte jo det, at de maatte henlægges paa Alteret i Kirken og helliges ad denne Vej, og det betød, at de skulde kun løftes for Sandhed og Ret og fremfor alt til Kvindens Ære og til hendes Beskærmelse. I de selvsamme Dage foregik dette voldsomme, hensynsløse Angreb paa denne Kvinde, der jo stod ganske værgeløs overfor det. Hun maatte drage sine intimeste Forhold ind under Undersøgelsen. Hun gik til Læge, og der blev udstedt Læge-

erklæring om, at der ikke var det mindste om, at hun var baade Mand og Kvinde, Hermafrodit. Det var jo den første Beskyldning. Der kunde jo efter dette ikke fra Angriberens Side foreligge det allermindste til Støtte derfor, det var jo umuligt. Desuagtet blev Angrebet fortsat vedholdende. Man drejede efterhaanden ind i en anden Gade og talte om Homoseksualitet, en psykisk Abnormitet, men ogsaa ganske ud i det blaa, uden saa meget Vidnesbyrd eller Bevis, som der kan ligge paa en Negl. Ogsaa her foreligger en Erklæring, nemlig fra Overlæge Geill, som ganske afkræfter de Paastande.

Jeg kunde i denne Forbindelse have Lyst at sige: Hvor mon vi egentlig glide hen med Omtalen af Forholdet mellem Mand og Kvinde — ja, her har der jo endog været Tale om Forholdet mellem Kvinde og Kvinde og Mand og Mand. Vi have hidtil i vort Folk i Modsætning til, hvad der er Tilfældet hos mange Folk, haft en fri og utvungen Omgangstone mellem begge Køn. Det er af megen moralsk Værdi, men det er næsten umuligt nu, synes jeg, efter de sidste Aaringers Erfaringer, at denne fri og utvungne Omgangsform kan bevares. Jeg var for nogen Tid siden til et større Møde, hvor der var nogen Trængsel og kom tilfældigvis til at staa ved Siden af en Dame, som jeg havde en lille Smule Kendskab til, og saa sagde jeg: Ja, jeg er virkelig bange for at komme derind i Trængselen, for jeg kunde jo komme til at berøre Dem. Saa sagde hun: Nej, De skal ikke være bange, for jeg er ikke snærpet. Det glæder jeg mig ved, sagde jeg, for jeg havde tænkt paa at træde over til den anden Side; der stod lutter Mænd. Nu kunne to unge Piger efter Anklagerens Mening, naar de have noget Hjerter overfor hinanden, ikke sidde med hinanden paa Skødet og tage om hinanden og kysse hinanden, uden at Dømmen straks er til Rede med Insinuationer om, at det er kønslig Abnormitet. Og hvor almindeligt er det ikke, at unge Kvinder, gode Veninder, kunne sidde saadan og have adskilligt med hinanden at gøre, men det kan ikke finde Sted mere. Nu maa to unge Piger ikke sidde saadan og tage om hinanden og give hinanden et Kys, og naar de sidde længe oppe om Aftenen, saa maa de ikke søge samme Seng; straks raabes der paa Møder og i Pressen om deres psykiske og fysiske Abnormiteter. Ældre Lærere ville indrømme, at vi tit under Arbejdet paa at trænge ind paa Børnene for at overvinde Trods